

ג א מ"י פ"ג מסלמת
גירושין הלכה ג סג
פסין ז טושי"ט ארבע פסין
קלא טע"ג ז
ד ב מ"י ט"ז הלכה ד טור
ש"ע ט"ז טע"ד ז
ה ג מ"י ט"ז הלכה ה טור
ש"ע ט"ז טע"ד ז
ו ד מ"י פ"ד מה"ל
מלה ולה ה' ח סג
פסין ז טושי"ט מ"מ ט"י
טע"ד ז
ז ו מ"י פ"ד מה"ל י"ג
ה' ע"ח סג טע"ד ז
טושי"ט ארבע פסין קטט
טע"ד ז

בקמייתא דפסול דהוה אמינא דהאי הוא דכי איכתיב לשם רחל לא דהר איכתיב לשם לאה אכל סופרים להתלמד עשויים הכי נמי דכשר דהכי אמרינן צ"ח דעירובין (דף ג.) דלע"ג דלחן מגילתה כשרה להשקות בה סוטה אחרת מורה א"ע"ג דלהתלמד בעידה הכי נמי דמוחקין ו"ל דלהתלמד דהכא לא חשיב לשמה כמו להתלמד דספר מורה וסופרים העשויים להתלמד אין כותבין כלל לשם הכשר דגט אכל ס"ת כותב בכתבם לכל מה שצריך לעשות לו ומיהו א"פ"ה כריתות של ס"ת אין כשר לגרש צו כדפירשונו לעיל (דף כ.) אי נמי ו"ל דמ"מ שייך למתני יתר מיין כיון שיש סכרה אחת בסופרים מקרין לפסול טפי מזננאל וא"ת כתיבת טופסי גיטין ה"ל נמי למיתני יתר על כן דהא מכל הני לא מצי למידק בריש וזכחים (דף ז.) דקמתא פסול דלאו לשמה קאי אלא מההיא דהכותב טופסי גיטין לחוד ו"ל דההיא צבא דטופסי גיטין לא תנא כלל לאשמועינן דקמתא פסול אלא לאשמועינן דשרו רבנן לקפול לכתוב הטופס מפני התקנה: **לא"ו** שארצה אגרש בו פסול. בגמרא מפרש משום דלחן צריכה ואומר ר"י דלפ"י מאלן דסכר בעלמא יש צריכה הלא מודה משום דכחצו לה לשמה משמע שיהא מזכר בשעת כתיבה וכן משמע בגמרא דקאמר אי איתמר בהא דהא קאמר ר' יוחנן דלחן צריכה משום דבעינן לה לשמה משמע א"ע"ג דבעלמא יש צריכה הלא פסול משום דכתיב וכתב לה: **בעד"י** מסירה ור' אלעזר דהא: אכל לר' מאיר דבעינן שיהא מוכח מתוך החתימה שנכתב לשם זה האיש ואשה זו ולא מהני עדי מסירה וההיא דהמגרש (לקמן פו.) שניס ששלחו צ"י גיטין ושמויהן שון (א) ונתן שניהם לזו ושניהם לזו וקאמר ר' ירמיה בגמרא ה' דלא לר' אלעזר משמע דכ"י מאיר יוחא התם מיייר כדפירש"י לעיל כשכתבו דורות או סימן או כהן שניכר מתוך החתימה ועדי מסירה אין מכירין באבותיהן או בסימן הכתוב וא"ת למאלן דחייש לקמן דפרקין (דף ס.) לטני שזרי ולטני יוסף בן שמעון א"ע"ג דלא הוחזקו א"כ לר"מ יפסלו כל הגיטין דלא משכחתו שום גט שיהא מוכח מתוכו ואומר ר"י דדוקא בגט הנמצא הוא דחייש שמה מאחר נפל אכל חשיב שפיר מוכח מתוכו כיון דלא הוחזקו אלא שזרי א"י יוסף בן שמעון אחד ואם תאמר דנתן דפרק גט פשוט (ב"ב

דגולה וקטנה לאו דוקא: לא"ו שארצה אגרש פסול לגרש בו. דלחן צריכה ללא אמרינן הוצרך הדבר דבשעת כתיבה היה דעתו לזו והכי נכתב לשמה: **גב'ו** אלא רישא. דמני אש פלוני גרש פלוני כו': במאי. אי לאו הכי דלוחו פלוני כתב לגרש את אשתו ונמלך: **להתלמד**. לכתוב גיטין: מקרין. הגדולים מקרין לתלמידיהם ק"ן וכך כשיצא גט לפיך כתיבה והוצירו עסק אינש בעלמא אלמא גברא פסול הוהיל לא זה שלא נכתב לשם שום גירושין. אלא להתלמד: אלא אף זה שכתב לשם גירושין. גמורין ונמלך פסול: ולא זה בלדג שכתב שלא לשם גירושין. של ארס זה פסול אלא אף זה דהיו לו שתי נשים שכתב לשם גירושין דהאי גברא פסול הוהיל ונכתב שלא לשם גירושין של זו: **וסיפא**. מאי קמ"ל הא אשמעינן ככר דגירושין דידיה ודידה בעינן: דאין צריכה. דלא תימא הוצרך דבשעת כתיבה נמי דעמיה אהא ואיכא גירושין דידיה ודידה: ה' גדולה מני מגרש. וכי מפסק ליה לא חיישין לחיסור אשה איש למימר שמה לא לזו יתן אלא לחברתה ונפל מידה ונמצאו זו והואיל וקניסא ליה לגיטא צידה צידה מחוקין לה: **מוציאין שטר חוב**. אחד מהן שהוציא שטר חוב על אחרים אין הלוה יכול לומר לא ממך לימתי אלא מפלוני ששמו כשמן וממנו נפל ולא בעל דברים דידי את אלא כיון דהאי תפיס לטערא גבי ציה: **רישא דקמני כתב לגרש בו**. שוף שמת בעלמא שון דחיק נמי לא ראשון שנכתב לשמו מגרש ציה וכי מפסק ליה לא אמרינן משום חומרא דאשת איש שמה לא בעלה של זו כתיבו אלא האחר: ה' אמרינן. במתני' דגט פשוט צב"ב (דף קעב.) שתי יוסף בן שמעון דהוה שטר צעיר אחת אין יכולין להוציא שטר חוב זה על זה ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב דאמר ליה לא איני לימתי ממך אלא חבתי לזה וממך לך שטר זה דלע"ג דפליגי תנאי התם צמוליאין שטר חוב על אחרים ולא חיישין (ט) לנפילה מרוד דלחן אחרים צמוליאין עליהן כדפירשית הלא נמי לימא לא בעלה כתבו אלא יוסף בן שמעון אחר כתבו לאשתו ונמלך ולא גירשה והשליכו לאיצוד מדעת ולקחתו זו שהיא רואה להתגרש: **צעדי מסירה**. שם כתיבין את שניהם ומעדין שרלו שזו מסר לזו אכל צעדי חתימה לא כדאמרינן שמה נמלך זה שכתבו

ואומר ר"י דלפ"י מאלן דסכר בעלמא יש צריכה הלא מודה משום דכחצו לה לשמה משמע שיהא מזכר בשעת כתיבה וכן משמע בגמרא דקאמר אי איתמר בהא דהא קאמר ר' יוחנן דלחן צריכה משום דבעינן לה לשמה משמע א"ע"ג דבעלמא יש צריכה הלא פסול משום דכתיב וכתב לה: **בעד"י** מסירה ור' אלעזר דהא: אכל לר' מאיר דבעינן שיהא מוכח מתוך החתימה שנכתב לשם זה האיש ואשה זו ולא מהני עדי מסירה וההיא דהמגרש (לקמן פו.) שניס ששלחו צ"י גיטין ושמויהן שון (א) ונתן שניהם לזו ושניהם לזו וקאמר ר' ירמיה בגמרא ה' דלא לר' אלעזר משמע דכ"י מאיר יוחא התם מיייר כדפירש"י לעיל כשכתבו דורות או סימן או כהן שניכר מתוך החתימה ועדי מסירה אין מכירין באבותיהן או בסימן הכתוב וא"ת למאלן דחייש לקמן דפרקין (דף ס.) לטני שזרי ולטני יוסף בן שמעון א"ע"ג דלא הוחזקו א"כ לר"מ יפסלו כל הגיטין דלא משכחתו שום גט שיהא מוכח מתוכו ואומר ר"י דדוקא בגט הנמצא הוא דחייש שמה מאחר נפל אכל חשיב שפיר מוכח מתוכו כיון דלא הוחזקו אלא שזרי א"י יוסף בן שמעון אחד ואם תאמר דנתן דפרק גט פשוט (ב"ב

א) ונחמס ג.א. (ב) [ג] (ד) [לעיל כ: ושי"ט, (ה) [ותבין לו: ושי"ט, (ו) [יתכן להיות רבה עי' מוס' בימות קטן. ד"ה קעב. (ז) [לעיל ט: ושי"ט, (ח) לנפילה מרוד כתיב רש"ל (ט) ויקרא סא, (י) ויקרא י. (כ) [לקמן ט.].

תורה אור השלם

ו. כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא תמצא הן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר בריתו ונתן בידה ושלחה מביתו: דברים כד א

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה בעדי וכו' ושמויהן שון ונתעברו נתן:

מוסף רש"י

ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב. על אחר מהם. כל מה מצי מדמי ליה אלא חבתי. אלא אם כן יש עדים בדבר ששמעין זה ליה מזה. אכל מן השטר אין יכולין להוציא ראה (רשב"ם ב"ב עטב.).

וחתמו ולא גרש את אשתו ומסרו לזו אשת חבירי: ה' כהא נמי בעדי מסירה. וליכא למיחש שמה לחברתה נמכר אכל צעדי חתימה לעולם אימא לך דחיישין שמה את חברתה גירש ויחיישין לנפילה. וגבי שטרי חוב נמי אין יכולין להוציא שטר חוב על אחרים דחיישין לנפילה: כולן. כל הגיטין השנוין במשנתנו א"ע"פ שפסולין לגרש להחין ליגשא: פוסלין. הן אותה מן הכהונה אם בעלה כהן נפסלה עליו משום גרושה: **סוף מן הראשון**. שלא נכתב לשם גירושין כלל אכל הך בתראי פסלי דרית הגט פוסל בכהונה דתניא דפרק בתרא (לקמן דף עב.) האומר לאשתו הרי את מגורשת ממני ואי את מותרת לכל ארס פסלה מן הכהונה שנאמר ואשה גרושה מאשה(ה) אפילו לא נתגרשה אלא מרישה ולאחרים לא הותרה פסולה לכהונה: אפילו ראשון. דרית גט הוה: חליצה פסולה פסולה ופוסלתה. כל מקום ששנינו ביצמות חליצה פסולה פסולה להמירה לשוק אכל פוסלת היא אותה מן האמין שלא תמייבס עוד דקמו עלה בכיון שלא צנה שוב לא יבנה דלא כתיב אשר לא צנה את בית אחיו אלא אשר לא יבנה (דברים כה) כיון שחלך שוב לא יבנה: **שאלה**. חלצה בשמאל אמרינן ביצמות (דף קד.) פסולה וכן חלצה בלידה פסולה: ופוסלת. דש חלילה עלה אלא פסולה נעשית בכשירה דיליף רגל רגל ממזרע דכתיב ימנתי' וליה נמי נפקא לן התם: קטן

דף קסו.) כותבין גט לאיש א"ע"פ שאין אשתו עמו ופרקין בגמרא וליחוש לטני יוסף בן שמעון הדריס צעיר אחת דלמא ממטי לה גיטא לאיתמיה דהאיך ומשני הכי אמר רב שני יוסף בן שמעון הדריס צעיר אחת אין מגרשין אלא זה צפני זה והשתא הכי מיייר אי צלל הוחזקו לה מסקינן לקמן דלא חיישין ואי בהוחזקו א"כ לר"מ אפי' זה צפני זה אין מגרשין עד שיכתבו כהן או דורות או שום סימן ואז ליכא למיחש למדי ואי לר' אלעזר הא עדי מסירה ידעי שפיר אס זו היא אשתו או לאו כדאמר הלא ואומר ר"י דלחן עדי מסירה מדקדקים לראות או זו אשתו כיון שמכירים שמו ושמה וכתבו בגט שמו ושמה ולא חיישי' שמה יתנו לאשת חבירו ששמו ושמה כשמה וגם לא תמיה אדעתיהו להמציא אס יש יוסף בן שמעון אחר צעיר וכשצבא לב"ד להמירה להנשא למציא עדי מסירה צפני צ"ד שראו שבעלה נתן לה גט א"ע"פ שלא דקדקו אס היא היתה אשתו ולהכי פריך ניהוש דלמא ממטי לה גיטא לאיתמיה דהאי דלפילו אין יודעין הכותבין אס הוחזקו אין להם לכתוב דוימנין דהוחזקו ולא ידעי ומשני שני יוסף ב'ו' אין מגרשין אלא זה צפני זה וכשצבא לציט דין וליחוש שילי צ"ד לעדי מסירה אס היו שם שני יוסף בן שמעון ולא רצה למכר דלחן מגרשין אלא א"כ מכירין עדים שזו היא אשתו דלחן זו מקנה טובה דאס כן בטורח ימלאו עדי מסירה: קטן

דף קסו.) כותבין גט לאיש א"ע"פ שאין אשתו עמו ופרקין בגמרא וליחוש לטני יוסף בן שמעון הדריס צעיר אחת דלמא ממטי לה גיטא לאיתמיה דהאיך ומשני הכי אמר רב שני יוסף בן שמעון הדריס צעיר אחת אין מגרשין אלא זה צפני זה והשתא הכי מיייר אי צלל הוחזקו לה מסקינן לקמן דלא חיישין ואי בהוחזקו א"כ לר"מ אפי' זה צפני זה אין מגרשין עד שיכתבו כהן או דורות או שום סימן ואז ליכא למיחש למדי ואי לר' אלעזר הא עדי מסירה ידעי שפיר אס זו היא אשתו או לאו כדאמר הלא ואומר ר"י דלחן עדי מסירה מדקדקים לראות או זו אשתו כיון שמכירים שמו ושמה וכתבו בגט שמו ושמה ולא חיישי' שמה יתנו לאשת חבירו ששמו ושמה כשמה וגם לא תמיה אדעתיהו להמציא אס יש יוסף בן שמעון אחר צעיר וכשצבא לב"ד להמירה להנשא למציא עדי מסירה צפני צ"ד שראו שבעלה נתן לה גט א"ע"פ שלא דקדקו אס היא היתה אשתו ולהכי פריך ניהוש דלמא ממטי לה גיטא לאיתמיה דהאי דלפילו אין יודעין הכותבין אס הוחזקו אין להם לכתוב דוימנין דהוחזקו ולא ידעי ומשני שני יוסף ב'ו' אין מגרשין אלא זה צפני זה וכשצבא לציט דין וליחוש שילי צ"ד לעדי מסירה אס היו שם שני יוסף בן שמעון ולא רצה למכר דלחן מגרשין אלא א"כ מכירין עדים שזו היא אשתו דלחן זו מקנה טובה דאס כן בטורח ימלאו עדי מסירה: קטן